

VEDSPIS. En del mat görs på den stora gjutjärns-spisen i köket men familjen använder också en gasolspis.

UTEDASS. Inget rinnande vatten – ingen toalett.

”Vi lever babyliv utan el och vatten”

I byn Solberg norr om Gällivare lever familjen Hagenbuch mitt i vildmarken. Utan vatten och el – och med tama renar utanför fönstret.

Föräldrar & barn hälsade på!

TEXT OCH BILD: JOAKIM NORDLUND

Ingen stress, ingen rusnings- trafik. Knappt någon bil alls de senaste tre milen. Bara väg- hyveln där föraren stannat för att dricka kaffe.

Vi har åkt norrut till lilla Solberg, sju mil norr om Gällivare. Till en by mitt ute i vildmarken, med bara fyra invånare, där det tyska paret Dirk och Silke Hagenbuch valt att bo med sin familj.

– Så här har ju människor levt före oss i flera hundra år, säger Silke och ler när hon möter oss på gården med sin son i famnen.

Rasmus är bara ett par månader gammal och född en vinternatt i Nattavaara. I familjens vita Volvo, parkerad vid väg-

kanten. Storebror Mattis, 3 år, är där- emot född på sjukhuset i Gällivare.

– Jag tycker att det fungerar bra att vara småbarnsförälder här. Det som går bra för oss går ofta bra för barnen, säger Silke.

Dröm om snö

Hon ser glad ut och låter positiv men man anar ändå hur speciellt hennes liv som småbarnsmamma måste vara. Silke, som från början kom från Tyskland till Solberg som turist för att få ”uppleva en rejäl vinter med mycket snö”. Här i vildmarken träffades hon och Dirk, som då redan startat sitt företag.

Familjens hus saknar rinnande vatten och i stället hämtas dricksvatten från en

Det här är vi

NAMN: Dirk, 41, och Silke Hagenbuch, 33, med barnen Mattis, 3 år, och Rasmus, 5 månader

YRKE: Egna företagare i turistbranschen, Vildmarksbyn Solberget. Silke är även sjukgymnast. Läs mer på hemsidan solberget.com

DIRKS VÅG TILL SOLBERG: 1993 besökte han norra Sverige för första gången och mellan åren 1994–1997 återvände han flera gånger som ledare för tyska ungdomar. Mellan 1997 och 2000 arbetade han i Solberg och 2000–2002 bosatte han sig i Nattavaara där han livnärde sig som fritidspedagog, tyskalärare, turistguide och gruvguide. 2002 köpte han gården i Solberget och startade också upp sitt företag

SILKES VÅG TILL SOLBERG: Silke hade läste om Lappland i en nordisk tidskrift och 2005 kom hon till Solberg som turist. Hon ville uppleva, som hon säger, en rejäl vinter med mycket snö. Där träffade hon Dirk

DJUR PÅ GÅRDEN: En hund, en katt och sju renar

SÅ BODDE DE INNAN FLYTTEN: Dirk är uppvuxen på en mindre plats sju mil från den tyska staden Heidelberg och Silke kommer från en by 15 kilometer från staden Bielefeld som har 300 000 invånare

BELYSNING. Från början använde de bara fotogenlampor, men numera hjälper LED-lampor till att lysa upp skötbordet. LED drar lite ström och fotogen är inte hälsosamt i längden.

Det är något med Solberg som får mig att slappna av och må bra

GÅRDSKATT. Katten trivs på Dirk och Silkes tomt.

ALLRUM. I det stora rummet, som pryds av en gigantisk täljstensugn, umgås familjen – och tittar på film på datorn ibland! "Det som går bra för oss går ofta bra för barnen", berättar tvåbarnsmamman Silke.

- närbelägen kallkälla – eller från brunnen ute på gården. Ett litet utedass intill funkar som ersättning för en vanlig toalett och ström till innerbelysning får familjen via solpaneler.

Under den mörka perioden ger ett litet bensindrivet elverk så pass mycket elström att de också kan använda dator, skrivare och motorvärmare.

– I stället för TV har vi en dator där vi kollar filmer ibland, det funkar riktigt bra, säger Dirk.

Vintertid eldas den stora täljstens-kaminen i stort sett hela dygnet och inne i köket är skötbordet granne med en stor gammaldags vedeldad köksspis. Där kokas mat och ovanför den torkas kläder och i en stor kittel värms det vatten som används när en liten babyrumpa behöver tvättas.

Det är verkligen som att förpassas hundra år tillbaka i tiden.

– Men jag tycker inte att det försvårar särskilt mycket. Det blir en hel del tvätt eftersom vi använder tygblöjor, säger Silke.

Två mil till tvättstugan

En gång i veckan åker familjen de två milen till Nattavaara för att tvätta i den tvättstuga som finns där, handla, träffa vänner och uträtta andra ärenden. Men livet i Solberg handlar också om kampen om att skapa en plats där det faktiskt går att leva och bo.

Samma dag som Silke och Dirk gifte sig fick de till exempel ett brev från Teliä som meddelade att det fasta telefonnätet skulle upphöra.

– Vilken bröllopspresent, säger Dirk

EGEN BRUNN. Ett par hundra meter från huset finns en kallkälla men vid huset finns också en gammaldags brunn. Här en bild från i vintras när Dirk hämtade vatten i ett stort kärl.

och skrattar. Det var ju viktigt att vi fick behålla vårt fasta nummer och där hittade vi till sist en lösning. I dag ringer vi över det mobila nätet och det funkar riktigt bra.

Glesbygden avfolkas sakta men de som bor kvar där vet ofta vad de vill. Sonen Mattis föddes i oktober 2008 och två månader senare fattades beslut

att skolan och daghemmet i Nattavaara skulle stängas. Gällivare kommun erbjöd skolskjuts de sex milen till Hakkas men det var inget som småbarnsföräldrarna i byarna runt omkring nappade på.

– Då gick vi samman och stred, säger Dirk. Så små barn ska inte behöva sitta så länge i en bil, säger Dirk.

Överklagandena hjälpte inte. Där emot erbjöds föräldrarna en heltidsanställd dagmamma och i dag, två och ett halvt år senare, har tjänsten utökats.

– Nu kämpar vi för att dagislokalen ska öppnas så att alla dagmammor kan komma dit med barnen för öppen lek under dagen, säger han och Silke nickar instämmande.

De lever i dag på inkomsterna från det turistföretag de driver och som tar emot utländska gäster som sedan får uppleva hur det är att bo och leva ute

i vildmarken på ett traditionellt sätt. Silke är även utbildad sjukgymnast och hon har under flera år arbetat i Jokkmokk där hon också har haft en övernattningslägenhet.

Vakta huset

Efter mammaledigheten har hon planer på att starta upp ett eget företag, allt för att kunna vara närmare familjen.

– Bor man så här måste åtminstone en vara hemma för vintertid krävs det att någon eldar. Skulle man lämna huset och komma hem nio timmar senare skulle det vara riktigt kallt på eftermiddagen, säger Dirk.

Ute på gården står ett litet lusthus och dit söker sig Silke, bland annat när hon vill sitta och amma Rasmus utomhus under den värsta myggperioden i slutet av juni. För även om det ofta fläktar och myggen hålls undan tack vare det så kan det vara plågsamt mycket insekter just då.

– Men när jag varit i väg och kommer tillbaka hit, då känner jag mig verkligen hemma. Solberg gör att jag slappnar av och mår bra, säger Silke och ger sin bebis en kärleksfull blick.

– Som när man har upplevt en vinter och vet hur tuff den är och sedan får se hur alla blommor ändå kommer upp ur tomma intet. Det fascinerar mig. ■